

12/07/2026

Εσπερινός προς τιμήν του Οσίου Παϊσίου στο Λεοντάρι

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Το απόγευμα του Σαββάτου 11 Ιουλίου 2026, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος χοροστάτησε στην ακολουθία του πανηγυρικού Εσπερινού, επί τη ιερά μνήμη του Οσίου και Θεοφόρου Πατρός ημών Παϊσίου του Αγιορείτου, στο ομώνυμο Ιερό Παρεκκλήσιο της Τοπικής Κοινότητας Λεονταρίου.

Κατά την ομιλία του αναφέρθηκε στο πρόσωπο του σύγχρονου Αγίου της Εκκλησίας μας, παρουσιάζοντάς τον ως έναν αληθινό «άνθρωπο του Θεού», του οποίου η ζωή αποτελεί πολύτιμη πνευματική παρακαταθήκη και ασφαλές πρότυπο για κάθε πιστό που επιθυμεί να πορευθεί τον δρόμο της σωτηρίας.

Όπως χαρακτηριστικά ανέφερε, είναι εξαιρετικά δύσκολο να προσεγγίσει κανείς με

ανθρώπινα λόγια το μεγαλείο της προσωπικότητας του Οσίου Παΐσιου. Ο Χριστός, όπως σημείωσε, τον χάρισε στην Εκκλησία ως ένα φωτεινό παράδειγμα, ώστε οι άνθρωποι να μπορούν να καθρεπτίζουν τη ζωή τους στον δικό του αγώνα και να εμπνέονται από την πορεία του προς την αγιότητα. Μέσα στην απλότητα της καθημερινότητάς του κατόρθωσε να αναδειχθεί σε μια σπουδαία πνευματική μορφή, αφήνοντας πίσω του έναν ανεκτίμητο θησαυρό εμπειρίας, λόγου και ζωής.

Στη συνέχεια υπογράμμισε ότι, αν θα έπρεπε να συνοψίσει κάποιος ολόκληρη την

προσωπικότητα του Οσίου με μία μόνο φράση, αυτή θα ήταν ο χαρακτηρισμός που χρησιμοποιεί ο Μέγας Βασίλειος: «άνθρωπος του Θεού». Ο χαρακτηρισμός αυτός, όπως εξήγησε, περιλαμβάνει ολόκληρη την ύπαρξή του και αποκαλύπτει το πραγματικό μέγεθος της αγιότητάς του. Άνθρωπος του Θεού είναι εκείνος που αγωνίζεται καθημερινά να μιμηθεί τον Ιησού Χριστό, και αυτό ακριβώς πραγματοποίησε ο Όσιος Παΐσιος σε ολόκληρη τη ζωή του.

Ιδιαίτερη αναφορά έκανε στα βιβλία που καταγράφουν τον βίο του, στις επιστολές, στις συμβουλές και στις πνευματικές παρακαταθήκες που άφησε πίσω του. Όλα αυτά, όπως τόνισε, αναδίδουν ένα ιδιαίτερο πνευματικό άρωμα, αντίστοιχο με εκείνο που συναντά κανείς στα έργα των μεγάλων Πατέρων της Εκκλησίας, στη Φιλοκαλία, στον Ευεργετινό και στα κείμενα των μεγάλων ασκητών της πίστεως.

Ο Ποιμενάρχης επεσήμανε ακόμη ότι ο Όσιος δεν αναζητούσε στιγμιαίες ή

επιφανειακές πνευματικές συγκινήσεις. Η χαρά του δεν προερχόταν από εξωτερικές απολαύσεις, αλλά από τη συνεχή παρουσία του Θεού μέσα στην καρδιά του. Όπως ανέφερε χαρακτηριστικά, ενώ οι άνθρωποι αναζητούν λίγες στιγμές ξεκούρασης και δροσιάς μέσα στις μέριμνες της καθημερινότητας, εκείνος είχε υπερβεί αυτή την ανάγκη, γιατί η αληθινή ευφροσύνη του γεννιόταν από την αποκάλυψη της παρουσίας του Κυρίου στην ύπαρξή του.

Τόνισε ακόμη ότι η σχέση αυτή με τον Θεό δεν περιοριζόταν σε ορισμένες στιγμές προσευχής ή λατρείας, αλλά διαπερνούσε κάθε έκφανση της ζωής του. Η παρουσία του Θεού συνόδευε κάθε του σκέψη, κάθε λόγο, κάθε πράξη, κάθε σχέση με τους ανθρώπους. Έτσι κατόρθωσε να γεμίσει ολοκληρωτικά από τον Θεό, ώστε ακόμη και οι υλικές ανάγκες να περνούν σε δεύτερη μοίρα μπροστά στη χαρά της κοινωνίας με τον Δημιουργό.

Απευθυνόμενος προς τους πιστούς, επισήμανε ότι σκοπός της συμμετοχής στις ιερές ακολουθίες δεν είναι μόνο μια πρόσκαιρη συγκίνηση ή η ευλάβεια της στιγμής. Η προσκύνηση των ιερών σεβασμάτων και η συμμετοχή στη λατρεία αποκτούν πραγματικό νόημα όταν γίνονται αφορμή για εσωτερική μεταμόρφωση και για έναν συνεχή πνευματικό αγώνα που συνεχίζεται και μετά την αποχώρηση

από τον ναό.

Συνεχίζοντας, υπογράμμισε ότι η ζωή του Οσίου Παΐσιου δεν υστερούσε σε τίποτε από τη ζωή των μεγάλων ασκητών της ερήμου, της Νιτρίας, της Θηβαΐδος και των Πατέρων του Αγίου Όρους. Ο ασκητικός του αγώνας ήταν ισάξιος των μεγάλων μορφών της Εκκλησίας, με τη διαφορά ότι εκφραζόταν μέσα από μια σπάνια απλότητα, η οποία καθιστά ακόμη πιο προσιτό το παράδειγμά του στους ανθρώπους της εποχής μας.

Όπως ανέφερε, η ίδια η ζωή του Οσίου αποτελεί πλέον ένα αυθεντικό

εκκλησιαστικό γεγονός. Η παρουσία του επιβεβαιώνει έμπρακτα την αλήθεια της πορείας της Εκκλησίας και μαρτυρεί ότι ο άνθρωπος μπορεί, με την προσευχή, τη νηστεία, την άσκηση, τους καλούς λογισμούς, τη νήψη και τη διαρκή πνευματική εγρήγορση, να φθάσει σε αληθινή κοινωνία με τον Θεό.

Ιδιαίτερη έμφαση έδωσε και στην αγάπη που είχε ο Όσιος για κάθε άνθρωπο και για ολόκληρη την κτίση. Η αγάπη του προς τον Χριστό, όπως εξήγησε, μεταμορφωνόταν σε καθολική αγάπη προς όλη τη δημιουργία. Γι' αυτό και όσοι τον επισκέπτονταν στην Παναγούδα μαρτυρούσαν την ειρηνική του σχέση ακόμη και με τα άγρια ζώα, χωρίς φόβο ή εχθρότητα, ως καρπό της αποκατάστασης της σχέσης του ανθρώπου με τη δημιουργία, κατά το πρότυπο της προπρωτικής ζωής στον Παράδεισο.

Ολοκληρώνοντας την ομιλία του, κάλεσε όλους να μην αρκεστούν στον θαυμασμό προς το πρόσωπο του Οσίου Παϊσίου, αλλά να πάρουν μαζί τους κάτι από το πνευματικό του παράδειγμα και να το εντάξουν στον προσωπικό τους αγώνα. Ευχήθηκε ο καθένας να μάθει να ευφραίνεται από την παρουσία του Χριστού στη ζωή του, να γεμίζει από τη χάρη Του και, μέσα από τον καθημερινό αγώνα, τις δυσκολίες και την πίστη, να αναδειχθεί και ο ίδιος άνθρωπος του Ιησού Χριστού, άνθρωπος του Θεού.

